

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

„BRUINTJE”.

Herhaaldelijk werd ons gevraagd of 't Maandblad, uitgegeven door het „Natuurhistorisch Genootschap in Limburg”, opgehouden heeft te verschijnen.

Van morgen nog kregen we 'n schrijven uit Middelburg, waarin staat: „het laatste nummer, dat ik ontving van dit belangrijk blad, hetwelk ik altijd met genoegen lees, was no. 2 en 3 (Febr.—Maart 1919)”.

Sinds Maart moesten we de uitgave staken.

En wel om... financiële redenen.

„Bruintje”, in casu ons Genootschap, kon niet langer de lasten trekken, welke 'n geregeld verschijnen van 't blad met zich meebrengt.

We hebben hem uitgespannen en op stal gezet. 't Zou, dachten we, aldus den adem verhalen. Midderwijl gingen we op zoek naar „krachtvoer”.

Lief Nederland verheugt zich in 't bezit van een „Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen”.

Ons „bruintje” had zich in den dienst van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen afgebeeld.

Wat was er, zoo meenden wij, meer voor de hand liggend dan dat de Minister, onder wiens wijs bestuur die drie ressorteeren zich over „bruintje” zou ontfermen, hem haver zou doen toekomen?... En de d'ies zonden wij, vol vertrouwen, 't volgende schrijven naar den Haag:

Maastricht, April 1919.

Aan

Zijne Excellentie den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

Geeft eerbiedig te kennen het Bestuur van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, gevestigd te Maastricht, dat het doel dezer vereeniging is:

't Opsporen en 't verzamelen van voorwerpen van Limburgsche fauna, flora en chea, alsmede 't tentoonstellen dezer voorwerpen in 't natuurhistorisch museum te Maastricht; dat 't Genootschap zich verder beijvert om geschriften en werken betreffende de Limburgsche natuurlijke historie zelf uit te geven en publicaties van anderen bijeen te brengen;

dat 't Genootschap door lezingen op natuurhistorisch gebied kennis van en liefde voor de natuurlijke historie tracht te verspreiden, niet alleen onder zijne leden, maar ook in kringen van onderwijs, opvoeding en ontwikkeling;

dat vertooners meenen te mogen zeggen, dat op natuurhistorisch gebied Limburg eene buitengewone Nederlandsche provincie is en dat hare

boven- en ondergrondse natuur-historische schatten eenig zijn in den lande;

dat de kennis en 't bewaard blijven van die schatten in een Limburgsch museum, — hun natuurlijke omgeving, — naar vertooners zich vleien, niet alleen een provinciaal, maar ook een lands belang is;

dat om zijn nuttig doel te bereiken, om natuurhistorische voorwerpen te kunnen verzamelen, maandbladen en jaarboeken uit te geven, natuurhistorische werken bijeen te brengen, de contributie zijner op den oogenblik ruim 300 leden (f 2.50 per lid), en 't jaarlijksch provinciaal subsidie van 200 gulden, niet voldoende zijn;

dat, al beantwoordt 't Natuurhistorisch Genootschap nu al in alle opzichten aan zijn doelen al mag 't Museum zich in een ruim bezoek uit alle kringen verheugen, vertooners de innige overtuiging hebben, dat alleen en uitsluitend geldgebrek oorzaak is, dat 't Natuurhistorisch Genootschap in Limburg niet, óók buiten Limburg intens genoeg, in 't belang der Nederlandsche wetenschap kan werken.

Weshalve het Bestuur van 't Natuurh. Genootschap in Limburg Uwe Excelletie eerbiedig verzoekt, het wel daarheen te willen leiden dat aan onze vereeniging eene jaarlijksche toelage van f 600 worde toegekend.

Hetwelk doende:

het Bestuur van het Natuurhistorisch in Limburg.

JOS. CREMERS, President.

Mr. D. FREES, Secretaris.

* * *

Helaas „de paarden, die de haver verdienen, krijgen ze niet.”

Ons verwondert 't daarom maar matig, dat in den Haag geen notitie werd genomen van de bede om hulp voor 't in den dienst van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen afgejakkerd „bruintje”.

Alevel, „bruintje” mag en kan niet langer op stal blijven staan.

Ook zonder „ministerieele haver” moet 't aan 't werk. Van nu af aan is 't weer in dienst onzer mooie Limburgsche natuurlijke historie.

Zij die zich voor deze historie interesseeren zullen, naar we vast vertrouwen, wel zorgen dat „bruintje” niet onder z'n last bezwijkt.

Zoo nu en dan 't beestje 'n lekker beetje toestoppen in den vorm van.... nu ja we zullen 't maar zeggen, in den vorm van wat Hollandsche guldens. Dat blijft dus afgesproken!

25 Oct. '19.

JOS. CREMERS.